

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ท่าอากาศยานจังหวัดเชียงใหม่
๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ท่าอากาศยานจังหวัดเชียงใหม่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

สืบเนื่องจากวันที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะฯ ได้เดินทางไปมอบผ้าพันคอให้แก่ทหารพราน ที่กรมทหารพรานที่ ๓๓ จังหวัดลำปาง เมื่อวันอังคารที่ ๒๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ผ่านมา

ท่านอาจารย์และคณะฯ ได้เดินทางโดยเครื่องบินไปยังท่าอากาศยานเชียงใหม่ โดยมีชาวชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนมาก มารอให้การต้อนรับ ท่านอาจารย์และคณะฯ อย่างอบอุ่นยิ่ง พร้อมกันนั้นได้มีบางส่วนติดตามท่านอาจารย์ไปร่วมเจริญกุศลด้วยการมอบผ้าพันคอแก่ทหารพราน ที่จังหวัดลำปางด้วย

ข้าพเจ้าได้ยินถึงความกระตือรือร้นของสหายธรรมที่เชียงใหม่ ในการใคร่ที่จะได้มีโอกาสสนทนารธรรมกับท่านอาจารย์ ในตอนขากลับมาขอขึ้นเครื่องที่สนามบินเชียงใหม่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ความคงทราบถึงท่านพลเอกสพรั่ง กัลยาณมิตร ซึ่งท่านเป็นเจ้าภาพในการกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ เดินทางไปมอบผ้าพันคอแก้ทหารหาญในครั้งนี้ เมื่อตอนขาจากลำปางซึ่งเป็นเวลาราวบ่ายสามโมงแล้ว กำหนดการขึ้นเครื่องราวห้าโมงสิบนาที ข้าพเจ้าและผู้ร่วมเดินทาง จึงสังเกตได้ถึงขบวนรถที่มีรถนำขบวนแล่นอย่างรวดเร็วมาก และไม่มีติดสัญญาณไฟแยกใดๆ เลย ทำให้ขบวนรถถึงสนามบินเชียงใหม่ภายในหนึ่งชั่วโมง สิบห้านาทีเท่านั้น ทำให้ชาวเชียงใหม่ซึ่งได้มารออยู่ในห้องวีไอพีของสนามบินอย่างพร้อมเพรียง มีเวลาถึงราวหนึ่งชั่วโมงที่จะได้มีโอกาสสนทนารธรรมกับท่านอาจารย์ สมเจตนาที่ทุกท่านคาดหวังไว้

ข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาในความเมตตาของท่านสพรั่ง กัลยาณมิตร มา ณ ที่นี้ด้วยครับ และขอกราบอนุโมทนาในกุศลศรัทธาของทุกท่าน ที่ใคร่จะมีโอกาสได้ฟังพระธรรมซึ่งแม้จะเป็นระยะเวลาสั้นๆ แต่ก็เป็นกาลเวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่า จะประทับอยู่ในใจของชาวชมรมบ้านธัมมะ มศพ. เชียงใหม่ทุกท่าน และแม้ข้าพเจ้าเอง ไปอีกแสนนาน และเพื่อให้ทุกท่าน ได้ร่วมอนุโมทนาในกุศลศรัทธาอันน่าปีติยิ่งนั้น ข้าพเจ้าย่อมไม่ลืมที่จะนำความการสนทนาสั้นๆ แต่มีความไพเราะยิ่ง ซึ่งท่านอาจารย์กล่าวไว้ในวันนั้นมาฝากทุกท่านด้วย ดังนี้...

ท่านอาจารย์ :

(คนที่ถาม) คำบอกว่า ทำอะไรอยู่คะ? บอกเรียนธรรมะ
คนอื่น เป็นไฉนคะ? อนุโมทนา ใช่มั้ยคะ? (หัวเราะ) แต่ถ้า
บอกว่า กำลังฟัง หรือกำลังศึกษาเรื่อง "เห็น" เรื่อง "ได้ยิน"
คนนั้นจะแปลกใจ เอ๊ะ !! คนนี้ พูดอะไร? ใช่มั้ยคะ ศึกษา
เรื่องเห็น ศึกษาเรื่องได้ยิน แต่เรื่องเดียวกัน

ท่านผู้ฟัง :

แต่ฟังแล้ว เข้าใจว่ากันเยอะนะคะ ฟังแล้วเข้าใจว่ากัน
เยอะ ถ้าบอกว่า กำลังศึกษาธรรมอยู่นะคะ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถูกรู้ (แต่) ยังต้องไปหาว่า ธรรมะ คือ อะไร? แต่ถ้า
บอกว่า...ศึกษา...สิ่งที่มี...เดี๋ยวนี้..."เห็น"...เดี๋ยวนี้...เราก็รู้
ตรงเลย ไม่มีอะไรมาขึ้น แม้แต่คำว่า ธรรมะ ก็ไม่ขึ้น

ท่านผู้ฟัง :

คือ สิ่งที่กำลังปรากฏ ใช่มั้ยคะ?

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถูกรู้ เดี๋ยวนี้...ค่ะ...ความจริง...เดี๋ยวนี้...ไม่ใช่
เมื่อมัน...แล้ว...เดี๋ยวนี้...อะไร...ที่กำลังปรากฏ...???
รู้หรือ??? ถ้าไม่รู้ คือ ฟัง (ให้รู้)

...ไม่ต้องไปคิดเรื่องอื่นนะคะ ไม่ต้องเอาชื่อนั่น...มาใส่...
เอาชื่อนี้...มาใส่...ไม่ต้องคะ...ถ้าเอามาใส่เมื่อไหร่
แปลว่า เราไม่ได้ฟัง สิ่งที่เรากำลังฟัง แล้วเราจะเข้าใจ
ไหม? ถ้าเราไม่ได้ฟัง ให้เข้าใจ สิ่งที่กำลังฟัง...

เพราะฉะนั้น ที่สำคัญที่สุดนะคะ ในพระไตรปิฎกเนี่ย
แสดงเหตุว่า แม้บุคคล ในครั้งพุทธกาล ฟังธรรมะด้วยกัน
แต่คนหนึ่ง ตั้งจิตไว้ไม่ชอบ เห็นมัยคะ? แม้แต่การฟังนี้ก็
ไม่เหมือนกัน คนหนึ่ง ตั้งจิตไว้ชอบ อะไรตั้งล่ะคะ? ไม่ใช่
เรามาตัวเอง แต่..บุญ...ที่ได้ทำไว้...แต่ปางก่อน...ที่สะสม
ที่สะสมมา ใช่มั้ยคะ? ท่านอาจารย์

ท่านผู้ฟัง :

ท่านอาจารย์ :

คะ ที่ทำให้ ขณะนั้น ปัญญา เกิดกับกุศลจิตที่เข้าใจ
เพราะว่า ฟังแล้ว ไม่ใช่ว่า จะเข้าใจ ได้ทุกคน ใช่มั้ยคะ?
แต่ที่เข้าใจนี้ หมายความว่า เคยไตร่ตรอง เคยเป็นผู้
ละเอียด เคยเป็นผู้ไม่รู้อะไร และพอได้ยิน ได้ฟัง สิ่งที่มีจริงๆ ก็

ค่อยๆ รู้ขึ้น เพราะฉะนั้น แม้แต่การที่จะให้คนที่ฟัง
"เข้าใจ" ก็ต้องแล้วแต่บุญ ที่ทำไว้แต่ปางก่อน

...ชาติหน้า มีแน่ๆ นะคะเพราะฉะนั้น ชาตินี้ กำลังเป็น
ปางก่อน ของชาติหน้า เราไม่ต้องถามใครเลย ว่าเราฟัง
ธรรมะเข้าใจหรือเปล่า? หรือว่า เข้าใจแค่ไหน? ใช่มั้ยคะ?
ถ้าเราฟังแล้ว เข้าใจขึ้น เข้าใจขึ้น ก็คือว่า ชาตินี้แหละ
เป็นแต่ปางก่อน พอถึงชาติหน้า ฟังอีก เราก็เข้าใจตั้งจิต
ไว้ชอบ รู้ว่า "ฟัง" เพื่อ "เข้าใจ" สิ่งที่กำลังฟัง อย่าต่อเติม
อย่าคิดเอง...

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ท่ามกลางกัลยาณมิตร
ที่ขึ้นบานยิ่งในดินแดน
ที่ขึ้นชื่อว่ามีความสวย
งามของธรรมชาติ และ
ผู้คนที่เป็นมิตรด้วย
ไมตรีจิต มีพระธรรม
อันเปิดเผยแล้ว รุ่งเรือง

แล้ว ด้วยเมตตาอันยิ่งของท่านผู้มีนามว่า ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้ที่ได้
กล่าวธรรมอันลึก ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงไว้ดีแล้วนั้น แก่กลุ่มบุคคลผู้ที่ได้สั่งสม
บุญไว้แต่ปางก่อน แม้ว่ากาละนั้น จะจบไปแล้ว หมดไปแล้วก็ตาม แต่จะเป็น ณ
กาลครั้งหนึ่ง ที่ยังคงฝังอยู่ในหทัยของทุกบุคคลในวันนั้น ไปแสนนาน

กราบทำนุชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านด้วยครับ

